

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 181.

52de Møde.

Tredagen den 12te April.
(Fortf.)

Varfod (fortsat): Det er i sig selv, som allerede af den foregaaende ærede Taler fremhævet, en mislig, og, som det forekommer mig, en heel forunderlig Sag at ville give en Lov om Pressens Brug, da i Loven om Pressens Brug — og saaledes er jo nærværende Lovs Titel — Pressen bliver betragtet som et Redskab; men, skulde vi give Love om et saadant Redskabs Brug, saa indseer jeg ikke andet, end at vi maae give Love om ethvert andet Redskabs Brug, saa maae vi ligesaa godt give Love om Mundens Brug, om Armens Brug og om hvilket som helst andet Redskabs Brug, — ja tilstaaer det frit, jeg kan ikke stemme for denne Lov, førend man først har givet os en Lov om Naalens Brug, thi Naalen, mine Herrer! kan bruges til mange Ting. Ved en Naal finder Sømanden Bei over Havet, ved Naalen flaber Skræderen Menneker, baade Ministre og Rigsdagsmand; men, medens Naalen kan frembringe saa store og gode Virkninger, tør jeg vel tillige, mine Herrer! minde Dem om en Criminalhistorie, som er ret vel bekendt, og som angaaer en Mand, der med en lille Synaal gjennemborede Hjertet paa sine 4 Koner, den ene efter den anden. Altsaa: kan Naalen bruges til saa store, baade gode og onde Gjerninger — det Samme som er Tilfældet med Pressen —, saa maae vi have en Lov for Naalens Brug, ligesaa vel som for Pressens Brug, og jeg foreslaaer, at vi give Loven for Naalens Brug først.

Skal jeg nu nærmere gaae ind paa det første Afsnit, saa betegne jeg det som en Lov mod Pressens rette Brug, og jeg indseer virkelig ikke Andet, end at det vel kvalificerer sig til en saadan Betegnelse. Man vil her gjøre det til en Pligt baade for Bogtrykkeren og Bog-

handleren og alle Andre, som drive Næring med Bøger, at de skulle passe paa Forfatteren i al den Tid, Bogen er under Pressen, og 3 Maaneder efterat den er kommen ud; men det er dog virkelig en Betingelse, som ingen Bogtrykker eller Boghandler kan gaae ind paa, det er en Betingelse, som, saa forekommer det mig, blot kan være diceret af en Angelst før, at den, som ved Hjælp af Pressen har forbrudt eller vel endog blot forset sig, skulde have gjort det, uden at enten han selv eller nogen Anden paa hans Vegne maatte udsone hans Brøde. Men den samme Fremgangsmaade, den samme Angelstelighe, den bruger man ikke og kan man ikke bruge ved alle andre Leiligheder. En Mand slaar f. Ex. en Anden ihjel, men i Forveien har han taget sit Paa, og ved Loldboden ligger en Baad, som bringer ham til et Dampskib, der igjen fører ham til Amerika; der har man Ingen, som kan udsone Brøden, og det finder man sig i. Er da det at have forbrudt sig eller forset sig igjennem Pressen, er da det noget saa Skrækkeligt, at det ikke kan tilgives, med mindre der er En, som har sonet Brøden, enten den Skyldige selv eller den Uskyldige? Ja, jeg maa tilstaae, at jeg her kunde fristes til at minde om Baggesens berømte Ord, hvor han siger:

... „at for En det hele Folk maa bøde for dets Oplysnings Farlighed at møde, er nyt og christeligt og dumt,“

Jeg vil vel ikke sige fuldkommen saa, jeg kan nemlig ingenlunde kalde den nævnte Færd synderlig „christelig“ — men det forekommer mig at være grusomt og urimeligt, og det er i det Hele en Tankegang, jeg hverken kan eller vil indlade mig paa. — Gaae vi over til det andet Afsnit, saa forekommer det mig, at vi blot behøve at kaste et Blik paa §§ 8, 9 og 10, for at see, at den hele Presselov, hvilket jeg skal tillade mig at gjentage, idet jeg ogsaa her troer at slutte mig til den forrige ærede Taler,